

LA MEVA VIDA I EL MEU ESPORT. EL CICLISME.

Són les 7 del matí d'un diumenge. No tinc posat el despertador però la Martina, el millor regal que la vida m'ha fet i alhora el meu "millor despertador" em diu que ja es vol aixecar. Ella sempre tant matinera!

El dia abans he deixat la meua roba d'anar en bici preparada. Quan em vesteixo, m'encanta mirar la Martina recent despertada. Sempre m'observa detalladament i sap perfectament com em vesteixo per anar amb bici. Sap què és el mallot, la samarreta interior, la cinta del pulsòmetre, el culot o bé els mitjons. La Martina és viva, es fixa amb les coses. Em pregunta sempre perquè la meua samarreta interior té un escorpit al pit i li responc que com el seu pijama té la Minnie i en Micky, la meua samarreta té un escorpit.

He preparat els esmorzars i ens seiem a taula. De seguida són les 8h del matí i sento que la Núria s'ha despertat. La Núria sap que m'agrada sortir aviat per no ser massa tard a casa. He dibuixat a la meua ment la ruta que tinc pensada fer avui amb la bici de carretera i li dic que aproximadament les 12h a molt tardar seré a casa.

La bici està a punt. Casc, ulleres, sabates i un detall molt petit però imprescindible com el casc, la meua llum posterior.

Som novembre i comença a refrescar, més si surts a quarts de 9 del matí com és el cas. Donat que fa sol, m'aniré a fer una ruta molt clàssica i alhora bonica que qualsevol company/a ciclista segur que ha fet. Girona-Tossa-Sant Grau-Girona. Cadascú hi afegeix algun tram més. Depèn de les ganes que tinguem o bé del que aquell dia et vingui de gust. Jo hi afegiré un "bucle" per Caldes-St. Andreu-Campllong i Cassà.

Estic a les acaballes de la sortida d'avui i recordo com m'ha anat la sortida. He agraït a aquella bona persona que m'ha avançat amb cotxe sortint de Llagostera deixant una àmplia distància entre el seu vehicle i jo mateix. Recordo que sortint de Tossa un cotxe m'ha avançat respectant la distància de 1.5 mts però que alhora ha envaït el sentit contrari i venia un grup de ciclistes ben ordenats. Entre els ciclistes ens hem mirat un moment amb mirada de respecte...

Estic arribant a Llambilles i al dispositiu del GPS visualitzo que la Núria em diu que està amb la Martina esperant-me i que tenen ganes de veure m. Sé que ara quan les vegi sentiré que aquest és el millor moment del dia.

M'he creuat amb una noia ciclista i inevitablement penso amb la noia atropellada fa pocs dies i que per conseqüent la van matar a la carretera dels Àngels.

Aquesta noia, la Tina, tenia la meua edat. Tenia parella, tenia un fill, una família...tenia moltes semblances a mi. Li agradava la bici.

M'intento posar a la pell del seu home. Perdre la seva dona, la mare del seu fill. Hi reflexiono, hi dono voltes però per més que vull no aconseguixo fer-ho. A final de tot, ell ho ha viscut, jo no.

Penso amb ella, amb la Tina. Una vida per endavant que li han tret. La de coses bones que per desgràcia es perdrà de la vida.

Com a pare que soc, penso un moment amb el seu fill. Ha perdut la seva mare. Un dels seus dos referents. Aquest nen encara ha de viure moltes coses, i quan aquesta muntanya russa, la vida, vagi de pujada la seva mare no estarà allà per fer-li una abraçada i donar-li un cop a l'esquena.

A tot plegat em dic que a la societat ens falta moltíssim. Ens oblidem que un dia som vianants, som conductors de vehicle o bé en un dia com en el meu d'avui soc també ciclista. El més important del que estic esmentant és que ens oblidem que amb les nostres accions podem fer mal. Podem matar. Falta responsabilitat, falta empatia. Entre tots. No es poden fer distincions.

Som conscients quan avancem un ciclista? Som conscients quan avancem un tractor? Som conscients quan anem caminant i travessem un carrer?

M'agradaria des de la meua humil opinió llançar un missatge a la societat i amb especial èmfasi a la convivència entre vehicles i ciclistes. Quan som usuaris de la via, sabem certament que tenim una vida i que la resta d'usuaris també la tenen?

És molt simple. La vida. La vida que tenia la Tina i que injustament li han tret.

Són $\frac{3}{4}$ de 12 del matí. Estic arribant a casa i a la plaça del barri veig la Núria amb la Martina. La Martina amb bici i el seu casc. Les miro i em dic, "Sergi, és el millor moment del dia. Estem bé".